

vejledende for mig ved de nærmere Forhandlinger, der maa følge om denne Sag.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) ankede over Sparekasseloven og dens Mangler. Heri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg kan berolige det ærede Medlem med, at jeg har under Udarbejdelse et Forslag til Revision af den nugældende Sparekasselov, fordi ogsaa jeg mener, at dens Bestemmelser ere for vage, og at der maa træffes andre Foranstaltninger for Fremtiden for at sikre Sparerne mod saadane Kalamiteter som dem, der ere indtraadte her. Det ærede Medlem forsikrede mig, at i Landstinget vilde man ikke forlænge dette Moratorium. Hvad ved det ærede Medlem derom? Jeg tror ikke, Landstinget har givet det ærede Medlem Fuldmagt til at komme her i Dag og forkynde den Lære. Jeg haaber, at det Spørgsmaal, der her er Tale om, skal blive afgjort inden den 1. April 1909, og som Følge deraf er det ikke værd at drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Moratorium skal forlænges eller ej. Men jeg har dog den Tillid til Rigsdagens to Afdelinger, at viser det sig, at et Forslag til Genrejsning af Den sjællandske Bondestands Sparekasse faar en saadan Tilslutning fra begge Ting, at man kan øjne Udsigt til at komme overens derom, vil man selvfølgelig, om det var nødvendigt, forlænge dette Moratorium ud over 1. April 1909.

Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) ankede ogsaa over, at der var gaaet 3 Maaneder, inden man havde taget Beslutning om, hvorvidt Den sjællandske Bondestands Sparekasse skulde gaa konkurs eller ej. Det ærede Medlem sagde: For hver Dag, der gaar, ryger der en Tillidsmand; vi burde have handlet hurtigere. Dersom det ærede Medlem kendte det Forhold, her er Tale om, nøje, vilde han vide, at den Dag, vi erklære Den sjællandske Bondestands Sparekasse fallit, ryger — ikke een Tillidsmand, men saa ryge de alle med deres hele Garantikapital og mere til for de flestes Vedkommende, saa jeg synes, at det ærede Medlem, navnlig da han er sjællandsk Repræsentant, ikke i saa høj Grad skulde opfordre til saa hurtigt som muligt at erklære Bondestandens Sparekasse for konkurs; den Dag kunne vi tidlig nok komme til. Det gælder om, at vi kunne finde Veje og Midler til at redde den fra Konkurs, og der synes jeg, at det ærede Medlem skulde have ydet Regeringen Støtte i Stedet for at rette alle de Be-

brejdelser imod den, som det ærede Medlem gjorde.

Spørgsmaalet Alberti skal jeg ikke komme ind paa. Det ærede Medlem omtalte den Betydning, det formentlig havde haft, at Alberti fik Titel af Gehejmekonferensraad. Det er ikke godt at vide, hvilken Betydning det har haft, at det ærede Medlem paa Sparekassens sidste Generalforsamling rejste sig op og sejrstolt udtalte, at han var en Ven af Alberti, og hvilken Betydning det Nik, han da fik af Alberti, kan have haft. Det viste, at han stod i et afgjort venskabeligt Forhold til Alberti, og hvem ved, hvad en saadan Udveksling af gensidig Tillid paa det Tidspunkt mellem en sjællandsk Rigsdagsmand og Alberti kan have bevirket her paa Sjælland. Det forekommer mig, at det ærede Medlem skulde udtale sig lidt mere forsigtigt om denne Sag, end han har gjort.

Jeg haaber, at dette Forslag maa blive vedtaget, og jeg skal gøre mit til, at det ikke skal vare længe, før der fra Regeringens Side foreligger et Forslag, der aabner Mulighed for en Genrejsning af Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Jeg tror, vi ville gøre vort Samfund en Tjeneste, hvis vi nu forene os om den Op-gave og saa lade alt det andet om Fortiden ligge. Fortiden kunne vi alligevel ikke forandre, det er et sort Blad i det danske Folks Historie. Det, det gælder om i denne Sag som i saa mange andre, er, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der kan betrygge og gavne Fremtiden. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Jeg anbefaler paa ny Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme.

Alfred Christensen: Jeg finder, at det var et meget betænkeligt Svar, den højtærede Indenrigsminister gav mig, ved at henvise Sparernes Likvidationsret til Domstolene. Det har man altid i Baghaanden, at gaa til Domstolene. Men naar vi her i Rigsdagen ere ved at sætte en ny Ret, som bliver Norm ikke blot for Kreditorer og Debitorer, men ogsaa for Domstolene, der skulde træffe de senere Afgørelser, vil det være bedst her at lægge Sagen saa klart for Dagen, at det eventuelle Udfald for Domstolene bliver klargjort med det samme. Jeg synes, man ved den Anvisning, den højtærede Indenrigsminister gav os, nemlig at søge til Domstolene og lade dem afgøre, om der fandtes Likvidationsret for de gamle